

SARAH MORGANOVÁ

Vila na ostrove

*Vila
na ostrove*

SARAH MORGANOVÁ

Vila na ostrove

Fortuna
Libri

Original title: SARAH MORGAN: THE ISLAND VILLA
Copyright © 2023 by Sarah Morgan
This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC.
Cover Art: © 2023 by Harlequin Enterprises ULC

Translation © Eva Oláhová, 2024
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2024

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Denisa Stareková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0425-8

*Venujem svojej rodine za všetky
krásne spomienky na prázdniny na Korfu
a domácim, ktorí nás privítali.*

Prolog

Po prvý raz v živote plánovala niekoho zabiť. Nikdy by si nepomyslela, že je niečoho takého schopná – veď bola spisovateľka romantických románov! Romantici nezabíjajú ľudí, ale teraz bola nútená uvažovať o znepokojujúcej možnosti, že sa asi nepozná tak dobre, ako si myslela. Možno predsa len nebola človek s láskavou a jemnou povahou. Vždy si o sebe myslela, že je taká, a predsa tu písala do prehliadača rozličné rozhodne nie láskavé otázky a cítila vzrušujúci záujem.

Ako niekoho zabiť a nezanechať po sebe nijaké stopy.

Najlepší spôsob, ako možno niekoho zabiť.

Vraždy, ktoré zostávajú nevyriešené.

Rozhodla sa, že to musí vyzerať ako nehoda. Ľudia by boli smutní a pravdepodobne šokovaní, pretože smrť je vždy šokujúca, aj keď je očakávaná. Jedine vtedy by neboli podozrievaví, keby bola šikovná, a ona chcela byť šikovná. Nazvali by to „náhodná smrť“. Nikto by sa nedozvedel pravdu.

No bola pravda naozaj taká krutá? Bola naozaj zlá, keď prinášala spravodlivosť?

Ten človek si to koniec koncov zaslúžil.

Keby mal dostať to, čo si v skutočnosti zaslúžil, bolo by to *ako niekoho zabiť čo najbolestivejším spôsobom.*

Cez okno sa pozerala na pokojné Stredozemné more, na oslnivé farby v slnečných lúčoch a mnohoraké odtiene modrej. Už dávno sa rozhodla, že ostrov Korfu je jej rajom. Slnkom zaliate olivové háje, jemný piesok, vlny oceána, voľné dni, pomalé lahodné sny – to určite boli ingrediencie na dokonalý život. Bolo to miesto, kde sa problémy vylučujú, miesto na prežitie šťastných chvíľ, na oddych, len na dobré veci. No očakávať iba samé dobré veci bola čistá fantázia. Teraz to vedela, rovnako ako vedela, že svetlo a tma môžu existovať vedľa seba. Temnota sa často schovávala a nepozorovane vrela pod povrchom, pripravená prepadnúť neopatrných, dôverčivých, tých, ktorí verili v šťastné konce. Ona bola takouto osobou. Urobila toľko chýb.

Pohrúžená do svojich myšlienok a krásneho výhľadu nepočula, keď vstúpil. Jeho prítomnosť si uvedomila, až keď pocítila jeho ruku na svojom pleci a začula jeho hlas. „Catherine?“

Vyskočila a zabuchla veko svojho notebooku. Srdce jej búšilo ako päť do boxovacieho vreca.

Koľko toho videl? Bola na seba nahnevaná, že si neprezieravo nezamkla dvere. Bola taká pohľtená svojimi myšlienkami, že ho nepočula vstúpiť do miestnosti.

Bezstarostná.

Ak to chce naozaj urobiť, musí sa zlepšiť. Musí myslieť ako nájomný vrah. Musí byť nevyspytateľná a nič neprezradiť.

S úsmevom sa otočila. (Usmievali sa niekedy vrahovia? Nemala tušenie.) „Neviedla som, že si sa zobudil. Je skoro.“

„Nechcel som ťa prekvapiť. Viem, že neznášaš, keď ťa niekto vyrušuje pri práci, ale zobudil som sa a chýbala si mi.

Prišiel som ti ponúknuť dobrú kávu.“ Prstami jej prešiel po čeľusti. „Vyzeráš napätá. Stalo sa niečo?“ Toľko o tom, ako byť nevyspytateľná.

Nebola stavaná na život v zločine, ale našťastie nezvažovala páchať zločiny celý život, iba túto jedinú malilinkú vraždu. To bolo všetko. Neočakávala, že ju to bude baviť, a nemala v úmysle, aby sa to stalo zvykom.

„Nič sa nedeje.“ Nedokázala ani klamať bez pocitu viny, čo nevestilo nič dobré.

Hovorili si všetko – no, takmer všetko –, ale v nijakom prípade sa nechcela deliť o toto. Ešte nie. Možno jedného dňa, ak by sa do toho skutočne pustila. Ak by všetko išlo podľa plánu, potom by sa to, samozrejme, dozvedel, ale dovtedy musela mlčať. Toto bolo niečo, čo musela urobiť sama.

Čo by povedal, keby vedel, čo sa jej naozaj odohráva v hlave?

Pokúsil by sa jej to vyhovoriť? Povedal by jej, že jej plán je hlúpy a nebezpečný? Alebo by jej dal kázeň o prijatí a povedal, že to jednoducho musí nechať tak. Že to nie je riešenie. Pravdepodobne by jej poradil, aby sa posunula.

A práve to, samozrejme, robila.

Toto bol jej spôsob, ako sa môže posunúť ďalej. A nie unáhlene.

Sklonil sa, aby ju pobožkal. „Milujem ťa, Catherine Swiftová.“

Pocítila dotyk jeho pier, po ktorom sa jej po tele rozlievalo teplo.

Bol to otrasný pocit prejsť od smrti k láske, ale taký bol život, nie? Brutálny vo svojich extrémoch. Aj vrahovia boli ľudia a mali takisto dovolené žiť svoje ľubostné životy.

Po prvý raz po niekoľkých týždňoch pociťovala v sebe nádej a bola optimistická. Predtým ju dusil temný mrak sklúčenosti, živený zatrpknutou nevôľou. Cítila, že zlyhala, lebo to nechala dospieť až tak ďaleko a nevidela nijaké východisko.

No teraz sa jej budúcnosť začala črtáť jasne. Potrebovala len odvahu.

Bol čas začať odznova. Čas hodiť minulosť za hlavu a znovu objaviť samu seba.

Škoda len, že niekto musel zomrieť.

Prvá část

1

Adeline

Adeline Swiftová práve telefonovala s redaktorkou časopisu *Žena súčasnosti*, keď jej niekto vsunul list pod prah vchodových dverí.

„Ide o to,“ hovorila Erin, „že tvoja poradenská rubrika má najvyššiu čítanosť zo všetkých rubrik časopisu. Zdá sa, že ľudia sa s ňou naozaj stotožňujú. S tebou. Prieskum trhu, ktorý sme nedávno robili, naznačuje, že sedemdesiat percent ľudí by sa radšej opýtalo na radu teba než svojho najlepšieho priateľa. Verila by si tomu?“

Áno, verila. Len málo ľudí dokáže dospieť bez toho, aby neutrpeľi určitý stupeň emocionálnych otrasov z minulosti. Bolesť. Zásť. Hanba. Sklamanie. Smútok. Lútosť. Život vie spôsobiť ťažké rany a musíte si nájsť spôsob, ako prežiť s tými jazvami. Pre niektorých ľudí bolo popieranie najlepšou stratégiou. Zvolili si ignorovať všetko, ponechať to v minulosti a pokračovať ďalej. Iní sa týmto emóciám postavili čelom a strávili hodiny na rôznych

terapiách v snahe pochopiť, ako minulosť ovplyvnila prítomnosť, v nádeji, že sa im podarí dosiahnuť bod prijatia. A väčšina z nich sa iba sama snažila, kráčala a občas sa potkýnala, aby zvládla vzostupy a pády života, ako najlepšie vedela. Možno by sa po niekoľkých pohárikoch zdôverili priateľovi, ale radšej mlčali, pretože odhaliť také hlboké tajomstvá a obavy, tie najosobnejšie časti seba samého, bolo riskantné. Takto sa totižto mohla prezradiť ich skutočná totožnosť namiesto toho, čo chceli predstierať.

Práve títo ľudia, osamotení so svojimi strachmi, často písali Adeline.

Drahá doktorka Swiftová...

Zdôverovali sa jej so svojimi problémami v nádeji, že im niekoľkými dobre zvolenými slovami pomôže vyriešiť ich krízu alebo aspoň uľahčiť ich situáciu.

Adeline im poskytla pokojnú analýzu, súcitu a občas aj povzbudivé slová. Pri tvorbe odpovedí využívala kombináciu empatie, skúseností a jednoduchého vyjadrovania. Bola to kombinácia, ktorá na ľudí fungovala. Plnila úlohu sympatického cudzinca, niekoho, kto počúva bez odsudzovania a rešpektuje anonymitu. Táto úloha však znamenala, že existovala vo svete problémov. Počas pracovného dňa ju bičovali životné výzvy, zmáčala ju bolesť druhých, dlho sa musela zamýšľať nad všeličím od nevery až po nezamestnanosť. Keď sa jej ľudia pýtali, ako to zvláda, zdôrazňovala, že je ľahké vyrovnať sa s drámou, ktorá nie je vaša vlastná.

A keď sa dráma týkala jej? To bolo iné.

Zadávala sa na obálku.

Nevinne ležala na podlahe, oslnivo biela na širokých dubových doskách. Aj bez toho, aby ju zdvihla, videla, že papier je kvalitný a potlačený. Jej meno a adresa boli napísané tučným písmom, ktoré bolo okamžite rozpoznateľné.

Srdce sa jej rozbúšilo o niečo rýchlejšie. Ovládli ju emócie, bičovali ju ako poryv vetra. Položila si ruku na bránicu

a prinútila sa pomaly dýchať. Bola dospelá, mala svoj vlastný život, dobrý život, a predsa jej tento malý neživý predmet pokazil pokojný deň.

A to ho ešte ani neotvorila.

Prvým impulzom bolo roztrhnúť ho bez otvorenia, ale to by bolo nedospelé a ona sa veľmi snažila nebyť nedospelá a vždy sa ovládať.

Snažila sa byť osobou, za akú sa vydávala vo svojej rubrike rád.

„Adeline?“ Do jej vedomia prenikol Erinin hlas. „Si tam ešte?“

„Áno. Som tu. Počúvam.“ Lenže jej pozornosť sa nesústredila na Erin.

Mala by hneď otvoriť obálku. Alebo ju mohla jednoducho hodiť do recyklačného koša bez toho, aby to urobila. Predstavila si, čo by na takýto prístup povedala „doktorka Swiftová“.

Vyhýbanie sa.

S povzdychom ju zdvihla. Mohla by list odložiť nabok a otvoriť ho neskôr, ale potom by o ňom premýšľala celé popoludnie. Keby niekomu v tejto situácii radila, povedala by, že z odsúvania nevyhnutného nikdy nič dobré nevzišlo a že očakávanie je často horšie ako skutočnosť. Že bez ohľadu na to, čo sa v obálke skrýva, má nástroje a duševnú silu na to, aby to zvládla.

No zvládla by to?

Ešte stále držala obálku, prešla celý svoj byt, otvorila francúzske okno a vyšla na malý balkón. Napätie v krku a v pleciach z nej opadlo. Vdychovala bohatú vôňu zimolezu, sladkosť jazmínu. Okolo štíhlych hrotov fialovej levandule bzučali včely. Priestor bol malý, ale rastliny vyberala starostlivo a konečným výsledkom bola explózia kvetov a farieb, ktorá pôsobila ako oáza pokoja v rušnom a hlučnom meste, ktoré sa stalo jej domovom. Londýn milovala, ale oceňovala, že sa môže utiahnúť pred hukotom klaksónov áut, tlačenicou ľudí a frenetickým

tempom. Niekedy sa jej zdalo, akoby všetci žili svoje životy v zrýchlenom režime.

Pri vytváraní svojej balkónovej záhrady sa riadila radou, ktorú dala čitateľke zápasiacej s úzkosťou v dôsledku toho, že sa presťahovala z vidieka do mesta.

Adeline si dohodla rozhovor so záhradníčkou a potom podľa toho zostavila svoju odpoveď.

Milá Smutná v meste, možno nežiješ na vidieku, ale aj tak môžeš do svojho života zahrnúť prírodu. Niekoľko dobre zvolených izbových rastlín dokáže dodať pokoj aj do toho najmenšieho obytného priestoru a kvetináč s voňavými bylinkami, pestovanými na slnečnom parapete, vnesie do Tvojho domova a do Tvojho varenia nádych Stredozemia.

Po tom, čo dokončila výskum k svojej odpovedi, išla von a kúpila si rastliny pre seba podľa rady, ktorú práve dala svojej čitateľke. Na rovnakú tému napísala aj dva články pre iné publikácie. Takto si zarábala na živobytie.

Vyštudovala klinickú psychológiu a v praxi pôsobila šesť mesiacov, keď ju po náhodnom stretnutí jeden novinár požiadal o rozhovor v rannej talkshow o zvládaní stresu na pracovisku. Tento rozhovor podnietil ďalšie žiadosti, čo ju priviedlo ku kariére spisovateľky, ktorá ju bavila viac ako psychologická prax. Písanie jej umožnilo zachovať si odstup, ktorý jej chýbal, keď sa stretávala s klientmi osobne.

Adeline uprednostňovala odstup.

Obálku položila na malý stolík a prinútila sa sústrediť na rozhovor. „Som rada, že tá poradenská rubrika funguje dobre.“

Bola rada a nielen preto, lebo stĺpček jej zaručil vysokú životnú úroveň a viedol k väčšiemu množstvu práce, ako dokázala zvládnuť. Popularita stĺpčeka ju uspokojovala. Potešilo ju, že ju ľudia považujú za užitočnú.

Vedela, aké je byť stratený a zmätený. Vedela, aké je bojovať s emóciami, ktoré sú priveľmi škaredé a neprijemné na to, aby

sa prejavovali na verejnosti. Vedela, aké je byť sám, topiť sa bez záchranného člna v dohľade, padať bez vankúša, ktorý by zmiernil dopad.

Vždy bola spokojná, ak mohla zručnosti, ktoré sa naučila, aby pomohla sebe, použiť na pomoc inému človeku. Keď písala svoj stĺpček, nepovažovala sa za psychologičku, ale za dôveryhodnú najlepšiu priateľku. Za niekoho, kto vám povie pravdu.

Jediná pravda, o ktorú sa nikdy nepodelila, bola, že existujú zranenia, ktoré nedokáže vyliečiť nijaký terapeut na svete. Toto poznanie si nechávala pre seba. Ľudia predpokladali, že má svoj život usporiadaný, a ona nemala v úmysle tento obraz zničiť. Ťažko by jej naplno dôverovali, keby vedeli, že zápasí s vlastnými problémami.

„Dobre? Je to lepšie ako dobré.“ Erin bola povzbudivá, euforická, hrdá, pretože to bola ona, kto pôvodne prišiel s nápadom na rubriku „Doktorka Swiftová radí“. „Si hit, Adeline. Kravaťáci ti chcú dať viac priestoru.“

Adeline odstrihla hlávku muškátu a odstránila pár odumretých listov. „Viac priestoru.“

„Áno. Namiesto jednej hĺbkovej odpovede sme uvažovali o štyroch otázkach.“

Adeline sa zamračila. „Je dôležité dať vyčerpávajúcu odpoveď. Ak je niekto zúfalý, potrebuje empatiu a úplnú odpoveď. Nepotrebuje, aby sme ho vybavili niekoľkými prázdnyimi frázami.“

„Nebola by si schopná vytvoriť odpoveď, ktorá by nebola empatická. Je to tvoj dar. Píšeš tak krásne. Predpokladám, že v tomto smere si ako tvoja matka.“

Adeline zovrela ruku okolo listov. „Vôbec nie som ako moja matka.“

„Nie, samozrejme, že nie si. To, čo píšeš, je úplne iné. No, Adeline, toto je obrovské. Hádám ti nemusím vysvetľovať, čo sa teraz deje s novinármi na voľnej nohe. Všetci sa snažia získať

aspoň kúsok zo zmenšujúceho sa koláča a tebe tu ponúkajú veľký tučný kus tvojho vlastného. Samozrejme, že ti zaplatia.“

Vôbec sa nepodobala na svoju matku. V ničom. Matkin život bol jedna veľká romantická fantázia, zatiaľ čo ten jej bol pevne zakorenený v realite.

A viac práce bolo rozhodne realitou.

Chcela to robiť? Peniaze boli do istej miery dôležité, ale rovnako dôležitá bola aj rovnováha medzi jej prácou a súkromným životom. Aj keď väčšinou pracovala z domu, stanovila si jasné hranice. Prvú polovicu týždňa sa sústredila na svoj stĺpček s radami. Štvrtky boli vyhradené pre jej prácu na voľnej nohe. Piatkové rána trávila dobíhaním administratívy a presne o druhej hodine vypínala pracovný notebook a chodila plávať. Odplávala presne sto dĺžok, čím si uvoľnila svaly a zmyla napätie z celého týždňa. Potom zašla na miestny trh a nakúpila čerstvé ovocie a zeleninu na víkend.

Sobota a nedeľa patrili len jej. Chcela, aby to tak ostalo.

Jej život možno nebol práve najvzrušujúcejší, ale bol stabilný a predvídateľný, a to sa jej páčilo.

Mala čas na rozšírenie rubriky? Áno. Chcela rozšíriť rubriku? Možno.

„Chcela by som mať plnú redakčnú kontrolu.“ Zohla sa a vyskúšala vlhkosť pôdy v jednom z kvetináčov. „Nechcem, aby sa moje odpovede upravovali.“

„Pokiaľ dodržíš počet slov na stránke, nebude to problém.“

„Sama si vyberiem listy, na ktoré odpoviem.“

„To je samozrejme.“

„Porozmýšľam o tom. Ďakujem. A prajem ti pekný víkend, Erin.“

Ukončila hovor a konečne sa postavila pred jediný list, na ktorom jej teraz záležalo.

Vzala ho a opatrne otvorila obálku. V dnešnej dobe e-mailov a správ jej listy písala už len matka. Adeline si ju predstavila, ako

sedí za svojím zaskleným stolom vo vile a siaha po obľúbenom pere. Atrament musel mať presne ten správny odtieň modrej.

Vytiahla stránky a uhladila ich.

Najdrahšia Adeline...

Premáhala sa. Všetko o jej matke bolo nafúknuté, kvetnaté, prehnané. Tá láskavosť mala taký istý význam ako jeden z tých smiešnych vzdušných bozkov, ktoré si ľudia dávali.

Píšem Ti, lebo mám vzrušujúcu správu, o ktorú som sa s Tebou chcela podeliť. Opäť sa budem vydávať.

Adeline si tie slová prečítala a potom si ich prečítala ešte raz. Vydávať sa? Vydávať? Jej matka sa ide po štvrtý raz vydávať?

Prečo? Ak sa vám niečo opakovane nepodarilo, prečo by ste to robili znova? Takto predsa vzťahy nemali fungovať. Jej matka pristupovala k manželstvu ako k hernej šou alebo k lotérii. Verila, že ak niečo často zopakuje, možno jej to raz vyjde.

Chcelo sa jej kričať, čo bol pocit, ktorý zažívala len vo vzťahu k matke. Našťastie pre svojich susedov sa vycvičila, aby svoju frustráciu udržala v sebe.

Zaklonila hlavu, zavrela oči a pomaly dýchala. Nádych, výdych. Nádych, výdych.

Ako si vôbec niekto mohol myslieť, že sa čo len trochu podobá svojej matke?

Svetu by sa to, samozrejme, mohlo zdať romantické. Catherine Swiftová, spisovateľka romantických románov a svetových bestsellerov, opäť dáva šancu láske.

Dajte mi pokoj.

Za koho sa vydáva tentoraz?

Adeline otvárala oči dokorán a pokračovala v čítaní listu. Matka chcela, aby sa k nej v júli na dva týždne pripojila na ostrove Korfu (totálny zásah do srdca, Adeline si nevedela predstaviť nič horšie). Všetko, čo sa týka cesty, by pre ňu zariadila a na ničom by nešetřila (samozrejme, pretože jej matke chýbalo veľa vecí, ale peniaze medzi ne nepatrili).

Ďalej sa v liste rozpisovala o záhrade a o tom, aká je vila práve v tomto období nádherná a aké by bolo perfektné, keby Adeline strávila nejaký čas iba oddychovaním, veď nič iné nerobila, len usilovne a tvrdo pracovala. Písala aj o Marii, ktorá pre ňu vilu spravovala, že sa má dobre. Marino kulinárske umenie bolo úžasné, kuchyňu viedla vždy veľkolepo a na svadbu už naplánovala chutné menu. Jej syn Stefanos bol späť na ostrove. Ujal sa vedenia rodinného lodného podniku a možno by ho Adeline rada znova videla, keďže boli kedysi takí dobrí priatelia.

To myslí vážne?

Toto bola typická poznámka jej matky. Dokázala spridať tie najnepravdepodobnejšie romantické scenáre.

Adeline si presne pamätala, kedy videla Stefanosa naposledy. Mala vtedy desať rokov a on bol o pár rokov starší. Istý čas boli najlepšimi priateľmi.

Odvtedy uplynuli dve desaťročia. Čo vlastne chceli dohnať? Celý svoj život?

Zdalo sa, že informácia, ktorú Adeline v skutočnosti hľadala – za koho sa jej matka vydáva –, chýba.

Nikde v liste nenašla ani zmienku o mužovi. Adeline prelistovala stránky, potom ich skontrolovala ešte raz, ale nič. Nenašla nič. Ani stopa po mužovi.

Zabudla uviesť meno muža, za ktorého sa vydávala. Neuveriteľné.

Hystericky sa zasmiala. Nezabudla ho jej matka pozvať na svadbu?

Možno tam ani nebol nijaký ženích. Možno sa jej matka vydávala sama za seba.

Moje knihy sú moje deti, hovorila raz do kamery počas rozhovoru v hlavnom vysielacom čase. *Milujem ich ako svoje vlastné deti.*

A pravdepodobne aj viac, pomyslela si Adeline zúrivo, keď list hodila späť na stôl. Určite ich milovala viac. Mala iba desať rokov, keď túto bolestivú pravdu zistila.

Budeš žiť so svojím otcom, Adeline.

Pálčivá bolesť v jej hrudi narastala. Rozjatriła si staré rany. Nešlo však len o ňu. Nebola jediná, kto utrpel zranenia.

Čo by to urobilo s jej otcom?

Vedel už o tom? Povedala mu to matka?

Ruky sa jej triasli a so stiahnutým žalúdkom, plná strachu, siahla po telefóne a vytočila jeho číslo. Na Cape Cod bolo krátko po šiestej ráno, ale vedela, že jej otec už bude hore. Vstával skoro a často ho bolo možné nájsť na pláži za úsvitu, ako fotografuje alebo skicuje, aby čo najlepšie využil ranné svetlo a samotu. Keď sa začali objavovať ďalší ľudia, vracal sa do svojho malého, drevom obloženého plážového domčeka, zastrčeného za dunami, uvaril si najsilnejšiu kávu, akú človek pozná, a zamieril do svojho ateliéru maľovať. No možno bol dnešok práve jedným z tých dní, keď sa vybral do mesta učiť začínajúcich umelcov.

Život jej otca sa po rozvode zmenil. Vzdal sa práce v meste a celé dni sa venoval Adeline a svojmu koníčku, maľovaniu. Jednu zo spální premenil na ateliér a celé dni, kým bola v škole, striekal farby na plátna. Adeline sa v umení veľmi nevyznala, ale tie obrazy jej pripadali nahnevane. Sčasti otcovi závidela, že sa dokázal takto ventilovať. Bolo to hrozné obdobie.

Jej otec, ktorý pochádzal z Bostonu, zostal počas Adelininého detstva v Londýne, no vo chvíli, keď odišla na vysokú školu, predal rodinný dom a za získané peniaze kúpil malý byt, aby mali aké-také zabezpečenie v Londýne, a dom na pláži na Cape Cod. Ten sa stal jeho domovom.

Bolo to zvláštne, nepokojné detstvo, ale o otcovej láske nikdy nepochybovala. Pomáhal jej s domácimi úlohami, povzbudzoval ju na školskom športovom dni a snažil sa jej ušiť kostým na halloweensku párty. Bol jedinou stálicou v jej živote, a hoci už nežili v rovnakom dome, ba dokonca ani v tej istej krajine, vždy cítila jeho blízkosť.

Na rozdiel od jej matky sa už nikdy neoženil a to ju mrzelo. Zúfalo si želala, aby si našiel niekoho výnimočného, niekoho, kto si ho zaslúži. No on bol odhodlaný zostať slobodný a to mu nikto nemohol zazlievať, ani ona.

Manželstvo s Catherine Swiftovou určite stačilo na to, aby akéhokoľvek muža odradilo od ďalšieho.

Napriek tomu sa jej nepáčila predstava, že sa nikdy nespamätal zo vzťahu s jej matkou.

Aj preto sa jej dnes nechcelo do toho telefonického rozhovoru. Nech by mu tú správu povedala akokoľvek citlivo, rozruší ho. Rozjatrí sa mu hlboká rana, ktorú si tak starostlivo zaceľoval celý osamelý život.

Čakala, zadržovala dych a takmer sa jej ulavilo, keď neodpovedal, pretože netušila, čo mu má povedať.

Ako mu chcela oznámiť, že jej matka sa opäť vydáva?

Ako mu má tú správu povedať tak, aby mu nespôsobila bolesť?

Rozviedol sa s Catherine už pred viac ako dvadsiatimi rokmi, ale Adeline vedela, že ho to stále veľmi bolí. Stále hovoril o jej matke. Vždy keď v kníhkupectve uvidel niektorú z jej kníh, zastavil sa, vzal ju do ruky a prečítal si jej zadnú stranu.

„Láska sa nedá vypnúť a zapnúť, Addy,“ povedal jej raz, keď sa ho spýtala, ako je možné, že ešte stále prechováva nežné city k žene, ktorá sa k nemu zachovala tak škaredo.

Adeline ho neupozornila na to, že Catherine, zdá sa, nemá problém s vypínaním.

A teraz je tu ďalší dôkaz, ktorý to potvrdzuje. Ďalšia svadba. Ďalšia obeť.

Zložila telefón bez toho, aby nechala odkaz. Impulzívne vzala list zo stola, vrátila sa do bytu a hodila ho do koša na hromadu zemiakových šupiek a prázdnych fľaštičiek od jogurtov.